

ἀποσιαπάνω ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀποσιαπάνον Πελοπν. (Μάν.) ἀποσιαπάνον Πελοπν. (Μάν.) ἀποσιαπάνον Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. *ισιαπάνω*.

1) Ἀπὸ τὰ ἐπάνω μέρη, γενικῶς καὶ ἀορίστως ἔνθ' ἄν.: *Μᾶς ἦρθε ἀποσιαπάνον ἀπὸ τὰ βουνὰ Μάν. Τί χαπάρια ἀποσιαπάνον; Λιβύσσ. Γιὰ νὰ δοῦμε τί καλὰ μᾶς φέρνεις ἀποσιαπάνον; Βούρβουρ.* β) Ἐνάρθρως πληθ., οἱ κατοικοῦντες εἰς τὰ ἐπάνω μέρη Πελοπν. (Βούρβουρ.): *Τί γίνονται οἱ ἀποσιαπάνον;* 2) Διὰ τῶν ἐπάνω μερῶν Πελοπν. (Μάν.): *Πῶς θὰ πάης; ἀποσιαγάτου ἢ ἀποσιαπάνου; Μὴν περάσης ἀποσιαπάνον, γιατί θὰ σὲ σκοτώσουνε.*

ἀπόσιασμα τό, ἀμάρτ. ἀπόσασμα Κρήτ. (Κατσιδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσιάζω.

Ἡ περὶ τὸν καλλωπισμὸν ἐπιτήδευσις ἔνθ' ἄν.: *Δὲ δορεῖ νὰ ξεκινήσῃ νὰ φύγῃ μὲ τ' ἀπόσασμα ποῦ κάνει 'ς τὰ μαλλιά τζη. Πολὺ ἀπόσασμα κάνει 'ς τὸ φουστάνι τζη.*

ἀποσιασματιά ἡ, ἀμάρτ. ἁποσασματιά Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀπόσιασμα.

Στόλισμα, στολίδι ἔνθ' ἄν.: *Κάμε τση μὲ 'δοσασματιά 'ς τὸ φουστάνι νὰ μὴ δηρίνη ἄσκημα.*

ἀπόσιαστος ἐπίθ. Κρήτ. (Ρέθυμν. κ.ά.) ἀπόσαστος Κρήτ. (Μεραμβ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ἀποσιαστός < ἀποσιάζω. Περὶ τῆς στερητικῆς σημ. ἀρκτικοῦ α ἰδ. ἀστερητ. 2 α.

1) Ὁ μήπω τελειωθείς, ὁ μὴ ἀχθεῖς εἰς πέρας Κρήτ. (Μεραμβ.): *Ἀπόσαστό 'ν' ἀκόμη τ' ἀλωνικό.* 2) Ὁ μήπω καλλωπισθεῖς ἢ ὅπωςδῆποτε εὐτρεπισθεῖς Κρήτ. (Μεραμβ. Ρέθυμν. κ.ά.): *Ἀπόσαστό 'χουνε ἀκόμη τὸ κωπέλλι Μεραμβ. Σιάζεσαι σιάζεσαι κι ὅλο ἀπόσιαστη εἶσαι Ρέθυμν. Ὁ Θεὸς νὰ σ' ἀποσιάσῃ βλεό, ὅλ' ἀπόσιαστος εἶσαι! αὐτόθ.*

ἀποσιάστρα ἡ, ἀμάρτ. ἀποσάστρα Κρήτ. (Κατσιδ.)

ἁποσάστρα Κρήτ. (Μεραμβ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποσιάζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -τρα.

1) Γυνὴ καλλωπιζομένη Κρήτ. (Κατσιδ.): *Ἀδικο νὰ τὴν εὗρῃ τὴν ἀποσάστρα ποῦ δὲν εἶναι μόνο γιὰ ν' ἀποσάζεται καὶ δουλειὰ νὰ μὴ γάνῃ.* 2) Γυνὴ κακολόγος, ἐπιρρεπὴς εἰς τὰς ὑβρεῖς καὶ τοὺς ὀνειδισμοὺς Κρήτ. (Μεραμβ.): *Εἶναι αὐτὴ μὲ 'ποσάστρα ποῦ νὰ μὴ σ' τ' ἀξώσῃ ὁ Θεὸς νὰ πέσῃς 'ς τὴ γλῶσσα τζης!* 3) Τὸ μέρος τῆς οἰκίας ἢ τοῦ δωματίου ὅπου καλλωπίζονται καὶ ὁ ἐνταῦθα καθρέπτῃς Κρήτ. (Μεραμβ.): *Πήγαινε 'ς τὴ 'ποσάστρα νὰ 'ποσαστῇς νὰ πάμε 'ς τὴν ἐκκλησιά.*

ἀποδιβελᾶζω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. διβελᾶζω.

1) Ἀναπνέω τὴν δέσμη νήματος. 2) Μέσ. ὁμιλῶ πολλά, πολυλογῶ. 3) Μέσ. τρώγω πολὺ.

ἀποδιβελιάγμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδιβελᾶζω.

Ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀποδιβελᾶζω.

ἀπόσιγα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. σιγά.

Χαμηλοφώνως, σιγά.

ἀποσιμά ἐπίρρ. Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1,230 ἀπόσιμα Πόντ. (Ὁφ.) ἀποσουμά Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. σιμά.

Ἐκ τοῦ πλησίον: Ἀντίκρουζαν ἀποσιμά τῇ φλόγα τοῦ πολέμου Γ'Επαχτίτ. ἔνθ' ἄν. Ἀπόσιμα λαλεῖ Ὁφ. Ἀποσουμά τερεῖ καὶ ξὰν 'κ' ἐπορεῖ νὰ ἐλέπ' αὐτον (ἀποκοντὰ κοιτάζει καὶ πάλιν δὲν μπορεῖ νὰ τὸν δῇ) Χαλδ.

ἀποσινάδι τό, Καππ. (Σινασσ.) ἁποσινάδι Ἡπ. Λευκ. Μῆλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. σινάδι.

1) Πληθ., τὰ λεπτότερα τῶν πιτύρων τὰ δι' εἰδικοῦ κοσκίνου ἀποχωριζόμενα Ἡπ. Καππ. (Σινασσ.) Λευκ.: *Τὰ λάχανα πόφαγα μ' ἐφανήκανε ἁποσινάδια (ἄνοστα) Λευκ.*

2) Τὰ ἀπομένοντα κατὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν σιτηρῶν, σκύβαλα Μῆλ.

ἀποσίγι τό, ἀμάρτ. ἁποσίγι Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. σιγί.

Πληθ., τὰ ὑπολείμματα τῶν ἐρίων μετὰ τὸ λανάρισμα.

ἀποδίνωμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδινώνω.

Διάλυσις τοῦ πλέγματος κάλτσας κττ. Συνών. ξέπλεγμα, ξεστρίφωμα.

ἀποδινώνω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. δινώνω.

1) Διαλύω τι πλεκτὸν ὡς ἡ κάλτσα ἔνθ' ἄν.: *Ἐπεδίνωσα τ' ὀρτάρ' (τὴν κάλτσα) Χαλδ. Ἐπεδινῶθεν ἡ κάλτσα Τραπ. Χαλδ. Συνών. ξεπλέκω.* 2) Ἀποσυνθέτω τι προσηρμοσμένον Πόντ. (Χαλδ.) 3) Μέσ. ἐκρήγνυμαι, ὁμιλῶ ἀκατασχέτως, ἀποχαλινούμαι Χαλδ.: *Ἐπεδινῶθεν καὶ 'κ' ἐπόρεσεν νὰ κρατῇ τὸ στόμαν αὐτ' Χαλδ.*

ἀποσιριμάκι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. ἀποσίριμο.

Μικρὸν ἀποσίριμο, ὁ ἰδ.

ἀποσίριμο τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. σιρίμι.

Ἀπόκομμα δέρματος προβάτου ἢ αἰγὸς χρησιμοποιηθέντος πρὸς παρασκευὴν σιριμιῶν (λεπτῶν δερματίνων λωρίδων).

ἀποσιταριά ἡ, ἀμάρτ. ἀπουσ'ταριά Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. σιταριά.

Τὸ μέρος τοῦ ἀγροῦ, ὅπου τελειώνει ὁ σίτς, τὸ φυτὸν τοῦ σίτου: *Πιρνάει τοῦ νιρὸ μέσ' 'ς τ'ν ἀπουσ'ταριά.*

ἀποσίταρο τό, ἀμάρτ. ἁποσίταρο Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. σιτάρι.

Πληθ., τὰ ὑπολείμματα τοῦ σιταριοῦ εἰς τὸ ἀλώνι.

ἀποσιτῶ ἀμάρτ. ἀπιθ'τῶ Μακεδ. (Βλάστ.)

Τὸ μεταγν. ἀποσιτῶ.

Χορταίνω μέχρι κόρου. Μετοχ. ἀπιθ'τμένους = ἀχόρταστος, λαίμαργος (ἐκ τῆς μετοχ. σημαίνουσης τὸ πρῶτον τὸν ἄσιτον, τὸν σφόδρα πεινῶντα, προέκυψεν ἡ σημασία τοῦ λαιμάργου καὶ ἀπὸ ταύτης ἡ σημ. τοῦ ρήματος χορταίνω μέχρι κόρου).

ἀποσιφουνιάζω ἀμάρτ. ἀποσ'φουνιάζω Κρήτ. (Ἀλήκαμπ. Σητ. κ.ά.) ἀποσ'φουνιάζω Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) Νάξ. (Ἀπύρανθ. Ἐγκαρ.) Σῦρ. Χίος ἀπουσ'φουνιάζου Θράκ. (Αἰν.) ἀποσ'φουνιάζω Πάρ. Χίος ἁποσ'φουνιάζω-ζω Σύμ. ἀποσ'φουνιάζω Πελοπν. (Δημητσάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σιφουνιάζω. Ἰδ. Κορ. Ἀτ. 4,32 καὶ ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) 197. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

1) Σφίγγω τι βρεγμένον διὰ νὰ ἀποστραγγίσῃ τὸ ὕδωρ, ἐπὶ τῶν πλυνομένων ἐνδυμάτων ἔνθ' ἄν.: *Ἀποσ'φώνιαξε τὰ*

